

“หากรูล่วงหน้า”

จากคอลัมน์ “คลายใจ” (ในนิตยสารแพรว) เรื่องโดย “ว.วชิรเมธี”

คำถาม: ดิฉันเป็นมนุษย์เงินเดือน ทำงานในบริษัทเอกชน เงินเดือนนับว่าสูงมาก และเพราะเหตุนี้ ดิฉันจึงต้องจากแม่มาอยู่กรุงเทพฯ ทุกเดือนดิฉันส่งเงินก้อนหนึ่งไปให้แม่ หากมีวันหยุดยาวเมื่อไหร่ ก็พยายามกลับไปอยู่กับท่าน แต่พอความรับผิดชอบมากขึ้น การกลับไปอยู่กับแม่ก็กลายเป็นสิ่งสุดวิสัย ดิฉันแก้ตัวด้วยการส่งเงินไปให้ท่านเพิ่มขึ้นอีก โดยบอกตัวเองเสมอว่า แมื่อยังคงแข็งแรง อายุก็เพียง หกสิบต้นๆ แต่แล้วจู่ๆ โดยที่ไม่มีเคำกลางอะไรเลย วันหนึ่งแม่ก็จากไปเพราะล้มในห้องน้ำ หัวฟาดกับ ขอบชักโครก แม่เสียชีวิตอย่างง่ายดายเพียงเพราะยามที่แม่ล้มนั้นไม่มีใครอยู่กับแม่เลย

การจากไปของแม่ ทำให้ดิฉันรู้สึกผิดมาจนทุกวันนี้ ทำอย่างไรจึงจะสามารถสลัดความรู้สึกผิด ในใจให้หายไปได้

นริศ/กรุงเทพฯ

คำตอบ: เคยได้ยินสุภาษิตที่กล่าวว่า “ชีวิตไม่ต่างอะไรกับเส้นด้ายที่ถูกดึงออกจากหลอดด้าย” หรือไม่ เวลาที่เราดึงเส้นด้ายออกจากหลอดด้ายนั้น บ่อยครั้งไปที่เราเผลอนึกว่าด้ายยังเหลืออยู่อีก ตั้งเยอะ คงเย็บผ้าได้อีกหลายครั้ง แต่พอดึงด้ายไปเรื่อยๆ กลับพบว่าด้ายหมดหลอดอย่างรวดเร็ว และเมื่อด้ายหมด เราจึงได้พบความจริงว่า ที่เราเห็นว่าด้ายยังคงเหลืออยู่อีกมากมายนั้น แท้ที่จริงไม่ใช่เลย ด้ายมีนิดเดียว แต่หลอดด้ายอันใหญ่นั้นต่างหากที่ลวงตาเราให้คิดว่ามีเส้นด้ายเหลือ อยู่อีกมากมาย

แกนของหลอดด้ายอันใหญ่ คือ มายาที่จูงใจให้เราประมาท คิดไปเองว่าด้ายมีมาก ทั้งๆที่จริง มีด้ายให้ดึงได้เพียงนิดเดียว

ใช่หรือไม่ว่า วันเวลาในชีวิตของคนเรา ก็ไม่ต่างอะไรกับเส้นด้ายที่ถูกดึงออกมาจากหลอดด้าย อย่างรวดเร็ว หากมีสติเราก็คงตระหนักได้ว่า เวลาในชีวิตที่เราดึงออกมาใช้นั้นเหลืออยู่ มากหรือน้อย แต่คนโดยมากมักขาดสติ จึงมักคิดอยู่เสมอว่า เส้นด้ายแห่งเวลา ยังคงเหลืออยู่อย่างมาก และเพราะคิดกันอย่างนี้เอง คำว่า “สายเกินไป” จึงทำให้เราเสียใจช้าแล้วช้าเล่า

ผู้เขียนเคยเสียแม่บังเกิดเกล้ามาแล้ว แต่ผู้เขียนโชคดีกว่าคุณที่รู้สึกสังหรณ์มาก่อนที่แม่จะเสีย เป็นเวลาอย่างน้อยสองปี จึงมีเวลาทำความดีกับแม่จนสุดความสามารถ กระทั่งวันหนึ่งก่อนแม่จะเสีย ไม่ถึงครึ่งปี แม่เอยกับผู้เขียนว่า

“ทุกวันนี้ ในหมู่บ้านของเรา ไม่มีใครมีความสุขเท่าแม่”

วันหนึ่งเมื่อแม่จากไป คำว่า “ทุกวันนี้ ในหมู่บ้านของเรา ไม่มีใครมีความสุขเท่าแม่” จึงยังคงเป็น คำปลอบใจที่ทำให้ผู้เขียนยิ้มได้เสมอ เพราะอย่างน้อยที่สุดแม่ก็ได้บ่งบอกถึงความภาคภูมิใจในชีวิต ของแม่แล้วว่า ลูกของแม่ทำหน้าที่อย่างดีที่สุดจนเป็นที่พึงพอใจของแม่ในระดับหนึ่งแล้ว

แต่ในชีวิตของคนส่วนใหญ่ ย่อมไม่ง่ายที่ใครต่อใครจะล่วงรู้ว่า คนที่เรารักที่สุดจะยังคงมีเวลา เหลืออยู่กับเราในโลกนี้อีกกี่ปี ทางที่ดีที่สุดเราจึงไม่ควรรอลงสังหรณ์ แต่ควรทำดีกับคนที่เรารักที่สุด นั้นอย่างถึงที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ โดยคิดเสมอว่า “วันนี้ คือวันสุดท้ายในชีวิตของเรา”

เมื่อคิดอย่างนี้เราจะปฏิบัติพันธะอย่างดีที่สุดกับคนที่เรารัก ไม่ต่างอะไรกับคนที่กำลังจะรำลจากกันไป ชั่ววินาที

ในทางกลับกัน หากเราคิดด้วยความประมาทว่ายังคงมีเวลาในชีวิตอีกเยอะแยะ ตอนนี้ทำอะไรที่อยากทำไปก่อน เวลาสำหรับพ่อ แม่ สามี ภรรยา ลูก หลาน ค่อยว่ากันทีหลัง รู้ไหม คนที่คิดอย่างนี้ ล้วนแล้วแต่ต้องมานั่งเสียใจด้วยความรู้สึกเช่นเดียวกับคุณทั้งนั้น

อย่างไรก็ตาม เท่าที่คุณเล่ามาก็ไม่ได้หมายความว่า您是คนที่เลวจนใช้ไม่ได้ ตรงกันข้าม คุณนับว่าเป็นลูกที่เปี่ยมด้วยความกตัญญูทีเดียว มนุษย์เรานั้น “ไม่มีใครได้ทุกอย่างดังใจหวัง และไม่มีใครสมหวังทุกอย่างไป” คุณโชคดีในเรื่องงาน แต่อาจโชคไม่ดีในเรื่องความสัมพันธ์กับแม่ บังเกิดเกล้า และจากบทเรียนครั้งนี้ คุณควรหันกลับไปมองครอบครัวของคุณว่าคุณยังเหลือใครอีก ที่คุณยังคงรัก เคารพ บูชา หรือหวังหวังตั้งดวงใจ ใครที่คุณควรจะดูแลเขาอย่างดีที่สุด ใครคนนั้น ต่างหากที่คุณควรดูแลเขาให้ดีที่สุด คุณกับแม่นั้นความสัมพันธ์เป็นอดีตไปแล้ว ปล่อยอดีตให้ลอยจากไปเถิด อย่ายื้ออดีตไว้ในใจให้เป็นทุกข์เลย หันมาดูแลปัจจุบันให้ดีที่สุดดีกว่า รู้สึกผิดไปก็เสียเวลาเปล่า เริ่มต้นที่การสร้างสรรคปัจจุบันอันแก้ไขกันได้ดีกว่า

กลับไปดูแลปัจจุบันให้ดีที่สุด แล้วคุณจะรู้ว่า แม่จะเสียใครบางคนไป แต่เราไม่จำเป็นต้องเสียใจไปตลอดชีวิต